DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 1.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Januar 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Kommunardernes Mur.

Kommunardernes Mur! — se, truende Hænder strækkes, forbandende Magtens Sjakaler.
Ansigter, fortrukne af Smerte, bær' Bud om de hvide Banditters Bakanaler.

Som vilde Dyr man skød dem ned. De hvide Barbarer, som kæmped' for Magten, har sejret. —
Endnu er Kapitalismens Borge af Socialismens kampvante Tropper belejret.

„Den røde Krig" 1920.

Ved et nyt Aars Begyndelse giver man altid sig selv det Løfte, at man vil begynde med ny Kraft, med ny Energi. Dette gælder altsaa ogsaa for „Den røde Krig" — og det gælder endnu mere de Kammerater, der sammen med „Den røde Krig" kæmper for den frie Socialisme, for dem, der i „Den røde Krig" ser Banebryderen for en ny, sand og mere menneskelig Forstaaelse af Socialismen.

Vi tager med os ind i det nye Aar alt det gode, som „Den røde Krig" indtil Dato har budt, alle de gode Kammerater og Medarbejdere, hvorpaa „Den røde Krig" bygger sin aandelige Kraft og Styrke. Det er, efter den Tid, der er gaaet, ikke saa faa, der har samlet sig om det Hovedgrundlag, som „Den røde Krig" bygger paa, og mange er der, som med Sympati følger Bladet og som ved enhver Lejlighed søger at hjælpe os frem.

Til alle dem, hvis eneste Udbytte er det, at se deres Tanker paa Tryk — en Løn, der er bedre end Alverdens Penge — vil Redaktionskomitéen udtale en hjertelig Tak og udtrykke Haabet om fortsat og godt Samarbejde. Fra vor Side har vi stillet saa smaa (man kan ogsaa sige: saa store) Fordringer som muligt: at de, der skrev, beflittede sig paa at behandle de socialistiske Problemer og Løsningen af dem paa en saadan Maade, at det kunde tjene til Oplysning for Arbejderne. Vi har ikke interesseret os for Artikler om de socialdemokratiske Personligheder, ligesaa lidt som det har interesseret os at faa at vide, hvorfor Pølsemager Petersens Stilling til Socialismen er den, den er. Og dog er Pølsemager Petersens Stilling til og Betydning for Socialismens Gennemførelse gennemgaaende større end f. Eks. Borgbjergs. Derimod interesserer det Spørgsmaal os, hvorfor man gør dette eller hint, thi det kan hjælpe til at undgaa mange Om- og Krogveje.

Vor Krig er Krigen mod den aandelige Sløvhed, Uretfærdigheden og Falskheden. „Den røde Krig" mod den „sorte Reaktion". Denne Krig kan ikke kæmpes med Revolver, Dolk eller Bajonet. „Man kan ikke støde Socialismen ind i Menneskenes Hjerte med en Bajonet" har den svenske Ungsocialist Albert Jensen engang sagt.

Vi glæder os over det nye Aar, fordi vi er klar over, at det kommende Aar er „vort" Aar, den Tid vi gaar i Møde, er en Tid, hvor Forstaaelsen for vore Idéer vil vaagne og vokse og da kommer det kun an paa os selv, alle os der tager Del i den ungsocialistiske Agitation, om vi skal gaa frem eller tilbage.

Vi vil frem!

Vore Idéer vil sejre!

Derfor maa vi alle hjælpe til: Man har sagt om Ungsocialisterne, at det er en Flok „Generaler uden Menige", man kunde ogsaa have vendt det om og sagt, at det er en Sammenslutning af Menige uden Generaler. Ungsocialisterne er en Samling aktive Mennesker, som vil noget og som vover noget for det, de vil. Lad det være Særpræget for os i Forhold til de andre.

„Den røde Krig" gaar med dette Nr. ind i sin tredie Aargang, takket være vore dygtige Forhandlere og økonomisk hjælpende Kammerater. Men vi maa naa saa langt, at „Den røde Krig" kan bære sig selv økonomisk, og Vejen dertil er lige ud ad Landevejen: Nye Forhandlere paa de Steder, i de Byer hvor „Den røde Krig" endnu ikke sælges; større Oplag i de Byer, hvor vi allerede har Forhandlere. Enhver interesseret Ungsocialist sælger „Den røde Krig" paa Arbejdspladsen, paa Gaden, i Caféer. Enhver Ungsocialist tegner Abonnement til „Den røde Krig".

Lad dette blive Kampraabet i det nye Aar:

Frem for **„Den røde Krig".**
Frem for **Ungsocialismen.**

„Den røde Krig"s Redaktionskomité.
Ekspeditionen.

Sælg paa Arbejdspladsen **Den røde Krig**

Den skandinaviske Arbejderkongres

samledes som bebudet den 8.—10. December i Stockholm. Repræsentanter var mødt fra de ungsocialistiske Organisationer i Danmark (Charles Rasmussen), Norge og Sverige, ligesom fra de syndikalistiske samt Repræsentanter for nogle gamle Fagforeninger. Desuden naturligvis Repræsentanter fra de venstresocialistiske Partier.

Vi forudsætter at „Den røde Krig"s Læsere har fulgt Forhandlingerne i Dagspressen. Disse karakteriseredes forøvrigt af de principielle og teoretiske Brydninger, der klart kom til Syne. Paa den ene Side Ungsocialisterne og Syndikalisterne og paa den anden Venstresocialisterne.

De nærværende Repræsentanter repræsenterede et organisationsmæssigt Antal paa 300,000 Medlemmer.

Charles Rasmussen

taler om den danske, Tryggve Aakervik om den norske Arbejderbevægelse paa den ungsocialistiske Forkonference i Stockholm d. 7. Decbr.

Paa den „Forkonference", som vore svenske Meningsfæller havde indvarslet til, talte vor Kammerat Charles Rasmussen samt „Revolt"s Redaktør, vor norske Kammerat Trygve Aakervik. Denne Konference fandt Sted Dagen før den egentlige Arbejder-Kongres tog sin Begyndelse.

Charles Rasmussen taler:

Ligesom i Norge og Sverige, har Socialdemokraterne domineret i Danmark. Den Ungdomsbevægelse, der stiftedes, var ikke nogen Oppositionsbevægelse, men et Led i den socialdemokratiske. Der opstod dog lidt efter lidt en Opposition indenfor de Unges Rækker, Bevægelsen sprængtes og den ungsocialistiske Fløj stod nu som en ren Oppositionsbevægelse. Mange Betingelser havde den ikke for at leve, men denne Bevægelse har dog frembragt Medlemmer, der var principielle Socialister. Det var ogsaa gamle Medlemmer af denne Bevægelse, der dannede Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark, og takket være dette Forhold, er Fagoppositionen den Dag i Dag klar syndikalistisk. I Aaret 1912 stiftedes den ungsocialistiske Bevægelse. Vi har haft en meget haard Kamp at føre. De danske Arbejdere er meget materialistiske og de københavnske Arbejdere er meget nydelsessyge; dog har vi i København tre ungsocialistiske Afdelinger.

Den ungsocialistiske Bevægelse i Danmark har haft sin Udvikling. Til at begynde med havde vi ikke ret mange principielle Socialister, vi havde nok mange Medlemmer, men ingen virkelige Ungsocialister. Det var Folk, der var utilfredse med Socialdemokratiet og Fagbevægelsen.

Nu har vi Medlemmer, der er rene og klare Ungsocialister. Vi er nu i Stand til at optage en Kamp mod hele Borgerregimentet og alle politiske Partier.

Man kan nu sige, at den ungsocialistiske Bevægelse er i Stand til at udøve en vis Indflydelse paa den radikale Arbejderbevægelse. Vi har et Organ, der hedder „Den røde Krig". Vort Blad har en stor Mission, og vi haaber at I, vore svenske Kammerater, vil hjælpe os i Kampen for „Den røde Krig". Der er i de sidste Uger blevet dannet et Venstresocialistisk Parti i Danmark; men Danmarks Arbejdere er begyndt at blive træte af Politik. Ungsocialismen og Syndikalismen er Fremtiden.

Kammerater! Vi maa i Fællesskab tage Kampen op for Ungsocialismen. Jeg bringer en Hilsen fra Danmarks Ungsocialister. Leve Ungsocialismen, den frie Kommunisme! (Stormende Bifald.)

Derefter talte vor norske Kammerat Trygve Aakervik, der udførligt skildrede den norske Arbejderbevægelses Opkomst. Han rettede om de ungsocialistiske Idéers Opstaaen i Aarene 1907 og 1908. Bevægelsen var en Torn i Øjet paa Socialdemokraterne og Myndighederne. De bedste Agitatorer blev udsendt for at nedkæmpe Bevægelsen og Politiet iværksatte en skarp Forfølgelse. 1911 dannedes Fagoppositionen. 1916 dannedes Norsk syndikalistisk Føderation, der under en skarp Modstand arbejdede sig frem. De socialistiske Idéer trænger ... overalt og vi er fast besluttede ... energisk og udholdende at arbejde paa vor Sag og føre Ungsocialismen, Anarkismen, frem til S... (Kraftigt Bifald.)

Under Afsyngelsen af Internationale sluttede det vellykkede ... de.

Referent.

Urafstemningen i Soc. Arbejderparti.

Ved den fuldstændige Mangel paa Sandhed og Ærlighed, ... med Ledelsen inden for Soc. Arbejderparti har givet Medlemmerne Underretning om de forskellige Urafstemningers Forløb og Resultat, og særlig paa Grund af Hr. ... Nielsens ganske uærlige Referat fra sidste Medlemsmøde, er det bleven en Nødvendighed, at der udsendes en Redegørelse fra den antiparlamentariske Gruppes Side.

Den følger herved:

Hovedbestyrelsen 7. Septbr. ... A. konstitueredes provisorisk, ... de fleste ordinære Medlemmer udtraadt.

Mødet delte sig i et parlamentarisk Flertal paa 10 og i et antiparlamentarisk Mindretal paa 9 Medlemmer.

Af disse sidste stillede ... Martin Andersen Nexø, C... Jensen, Th. Clausen, Otto L... Hans Jessen, Dynnes Dynnes... Marie Nielsen, sig som Anbefalere af den kommunistiske antiparlamentariske Resolution.

Ved Urafstemningen herom ... denne Flertal i København, ... dens nogle mindre loyale Manipulationer fra Ledelsens Side ... Afstemningen i Provinsen skaffede et knebent Flertal for Parlamentarikerne i det hele.

Antiparlamentarikerne i Kø...

avn har senere haft et Møde om Situationen og forlangte et Partimøde indkaldt for at faa Klarhed paa Forholdene.

Dette nægtede Ledelsen at indkalde.

Til Hovedbestyrelsesmødet i Fredericia fik undertegnede, der er den af Kongressen lovligt valgte Redaktør af „Klassekampen“, ingen Tilsigelse.

Af de provisoriske Medlemmer indkaldtes kun de parlamentariske.

Den uanstændige Hast, hvormed Urafstemningen udskreves om Tilslutning til det ny Parti, uden at der blev Mulighed for en Meningsudveksling i Bladet, svarer til det øvrige.

Paa Medlemsmødet Kløvermarksvej redegjorde undertegnede for Antiparlamentarikernes Standpunkt.

Vi fordømte i en Resolution Ledelsens hele illoyale og uorganisationsmæssige Fremgangsmaade.

Denne vedtoges af Mødet.

Derefter anbefalede vi vore Meningsfæller at indmelde sig i Fagoppositionen som den Organisation, der nærmest repræsenterer vort Syn paa Fremtidens Klassekamp. Den bliver at føre paa Arbejdspladserne og ikke paa Parlamentstribunerne.

Endelig anbefalede vi at undlade at stemme angaaende Soc. Arbejderpartis Opgaaen i Venstresocialistisk Parti, idet vi for saa vidt kun kan ønske, at de spredte parlamentariske Grupper forenes i et Parti.

Senere kan der saa maaske blive Haab om en ny Samling — — til Venstre.

Dermed forlod Antiparlamentarikerne Mødet.

(Havde Hr. D. N. holdt sig blot nogenlunde til et ærligt Referat, da havde han undgaaet denne Redegørelse.)

Marie Nielsen.

Politik.

Alle, gamle saavel som nye Parlamentspolitikere, har det fælles, at jo oftere man bruger Løgne og Tvetydigheder, desto større Udsigt har man til at komme frem. Politik, — Parlamentspolitik, er altsaa at udnytte andres Svagheder.

I Nr. 3 af „Arbejdet“, — et Navn, der for dette Organ er fuldstændig malplaceret og løgnagtigt — overfalder man Borgbjerg, fordi han skal have udtalt, at man burde ændre Grundloven, for at være sikker paa Flertallet i Sønderjylland for Genforeningen. „Arbejdet“ paastaar, at Borgbjerg har udtalt dette af rent nationale Grunde — og for at fiske Stemmer.

Enten er „Arbejdet“ torskedumt; men, der findes ogsaa en anden Løsning, der er mere rimelig, og det er, at „Arbejdet“ er Organ for et andet parlamentspolitisk Parti end det Borgbjerg tilhører, thi ellers burde Bladet ærligt have sagt: „Borgbjerg staar og tager dem ved Næsen; thi hans Mening er tydeligt den, at udnytte det sønderjyske Spørgsmaal til at gennemdrive en Forandring af Grundloven, der kan gavne hans Parti. Ganske vist kunde Venstresocialisterne ikke have udnyttet dette paa den Maade, som man gør nu, idet man med indigneret Patos siger: Se, hvilken Skurk!“ — „og den Mand er Ordfører for et internationalt socialistisk Parti. — Nej, kom kun til vort Parti; vi har helt andre Ordførere!

Vi har i Grunden ikke nogen egentlig Aarsag til at blande os i deres Slagsmaal om Arbejdernes Stemmer, men da „Arbejdet“ har bragt Spørgsmaalet frem, kunde vi have Lyst til at spørge vore Læsere: Hvem er egentlig den største Løgner af disse to Parter? Til Oplysning tjener, at Borgbjerg har deltaget i praktisk-politisk-parlamentarisk Arbejde i 20 Aar, medens „Arbejdet“ ikke har oplevet mere end tre Uger. Hvorledes vil det se ud, naar det bliver lige saa gammelt som Borgbjerg.

X.

Diskussion om Ægteskab.

Kan det gaa an?

Kristen eller Atheist? Dansker eller Internationalist? Borgerlig eller Kommunist? Højere Løn eller Socialisering? „Den røde Krig“ har besvaret alle disse Spørgsmaal. Jeg rejser et nyt: Frit Ægteskab — kan det gaa an? Eller skal vi tage Skridtet helt ud: Ægteskabets og Familiens Ophævelse?

Ægteskabets Ophævelse er sikkert første Gang foreslaaet i „Platons Stat“, 368 f. Chr., Familiens Ophævelse er bl. a. antydet i Karl Marx's „Det kommunistiske Manifest“. En Forudsætning for Ægteskabets og Familiens Ophævelse er offentlige Fødeklinikker og offentlige Børnehjem.

Da det langt overvejende Flertal imidlertid endnu lever i „Familien“, maa vi sikkert endnu et langt Stykke Tid se bort fra Familiens Ophævelse.

En konservativ indgaar „kirkeligt“ Ægteskab, en borgerlig-radikal „borgerligt“ Ægteskab, og en revolutionær? — indgaar „frit Ægteskab“, (Samvittighedsægteskab), d. v. s. uden at spørge 3die Mand, Præst, Borgmester etc., men lever iøvrigt samme Familieliv, som dem i „lov“bundet Ægteskab. „Frit Ægteskab“ er monogamisk — „Fri Kærlighed“ derimod polygamisk.

Fritzner beklager sig etsteds over, at Arbejderne endnu er saa fordomsfulde, at de om det „fri Ægteskab“ siger: „De er jo slet ikke gift — de lever jo kun sammen,“ undertiden føjer de til „paa Polsk.“

Nej — det bliver sikkert den værste „Fordoms“-Tand at faa trukket ud af den danske Arbejderklasse, at faa den til at leve i „frit Ægteskab“ i Stedet for „lov“bundet Ægteskab. I Sverige findes ikke saa faa revolutionære, der lever i frit „Samvetsaktenskap“. Vi har meget at lære af vore svenske Kammerater i den Retning.

Søren Kierkegaard siger i „Øjeblikket“ bl. a.: At lade sig gifte ved en Præst? Nej — saa hellere henvende sig til en Smed for at blive smedet sammen.

Max Nordau har i „Moderne Samfundsløgne“ hudflettet Ægteskabet.

Georg Brandes' væsentlige Opgave siden 70'erne skal have været Kampen mod det legitime („lov“-bundne) Ægteskab.

Men — de store Aander tiltrods — Resultaterne af Kampen mod det legitime Ægteskab er smaa; thi paa Ægteskabets Omraade er de fleste endnu konservative.

Mange er i Teorien imod Ægteskabet og Familien, men — en skønne Dag „stifter de Familie“, alle skønne Teorier tiltrods, enten med eller mod Loven. Men en Teori, der ikke praktiseres, er ikke meget værd.

Ligesom man er gaaet fra „kirkeligt“ til „borgerligt“, saaledes maa det næste Skridt blive fra „borgerlig“ til „Frit Ægteskab“. Først naar det frie Ægteskab er blevet almindelig, vil man kunne begynde at tale om det næste Skridt: Familiens endelige Ophævelse.

Men der er langt igen. Og foreløbig lader jeg Spørgsmaalet staa aabent:

Frit Ægteskab — kan det gaa an?

Odense i Decbr. 1919.

l'Intransigent.

Kampen mod Militarismen.

Enhver ung Arbejder — uden Hensyn til, hvilken Fløj han har tilsluttet sig indenfor Arbejderbevægelsen — kalder sig Antimilitarist — altsaa *ikke Militarist, imod Militarismen.*

— Lad os se paa disse Tusinder af unge Arbejdere, der *kalder* sig Antimilitarister, og vi vil da konstatere, at disse ved deres Tilknytning til Militærvæsenet er med til at opretholde dette for hele Underklassen skadende Militærvælde, trods dette, at man som Arbejder, som Antimilitarist skulde bekæmpe dette.

— — —

Hvad er Militærvældet? — En for det privatkapitalistiske Samfunds Snyltere (Kapitalister) nødvendig Magt — for vedblivende at kunde opretholde Uretten, og dermed Udbytningen, og holde den samfundsnyttige og producerende Arbejderklasse nede i Nød og Elendighed.

— Er det ikke Militæret man vil indsætte paa f. Eks. Vand- og Gasværker o. l., naar disse Værkers Arbejdere — for at opnaa nogenlunde taalelige Forhold — gaar ud i Strejker, og er det ikke Militæret, der, naar Arbejderne rejser sig til Kamp mod Samfundets Snyltere og Umennesker, udkommanderes med Maskingeværer og nedskyder de frihedselskende Arbejdere. (Fra Noskes Tyskland).

— Den Dag Kapitalen ikke længere kan stole paa Hæren, hvis Flertal bestaar af unge Arbejdere — den Dag disse vil se, at deres Plads er blandt deres kæmpende Klassefæller i Arbejderblusen, og ikke indenfor Snylternes Rækker, som meddelagtige med disse i at knuse og knægte Arbejderne — da vil Kapitalen miste sin store Magt, thi da er Voldet, som Militæret har været i deres Tjeneste, fjærnet.

Naar Arbejderne derfor lader sig værge som Militær under det Militærvælde, der vil bringe fortvivlede Tilstande blandt Underklassen, da er Arbejderne med til at holde deres egen Klasse nede i Ufrihed og modarbejder og er dermed Forræddere mod deres egen Klasse.

— Man kalder den Arbejder, der udfører Skruebrækkerarbejde, for et Umenneske — og man gør det med Rette — men tænk en Gang over, om en Arbejders Tilknytning til det kapitalistiske Samfunds Militærstyre ikke er lige saa stor en Forbrydelse overfor Arbejderklassen, som den Skruebrækkeren begaar. — Begge støtter de dog Kapitalen i dens Kamp for Undertrykkelsen af Arbejderne.

— Vil man kalde sig Antimilitarist, maa man ikke alene være det af Navn; men ogsaa i Handling — og er man dette, maa man forstaa, at Kampen mod Militarismen ikke føres ved at man tilslutter sig den, men at man er konsekvent og nægter at være Militær.

— Hvorfor nægter i da ikke at være Soldater, alle i kraftige, stærke unge Mænd? — — Hvorfor? — Fordi I er nogle Krystere, nogle Kujoner, der ikke har saa megen Villie, at I kan nægte, og ikke vil bringe en Smule personlig Offer for Proletariatets Sag.

— Men en Dag skal I vaagne, og da vil I forstaa vor Kamp og forstaa Hørup, naar han siger:

„Militarismen er den skidneste Sag i Landet, knuser vi ikke den, knuser den os.“

— Hvorlænge skal en Del af Danmarks Arbejderungdom kæmpe, og hvor store personlige Ofre skal der bringes, før de forblindede Arbejdere vaagner og vil være med til at føre en Kamp mod Militarismen, fra Arbejdernes Side?

De unge Arbejdere, der forlader det Land, hvor de er født, ved Tiden hvor de skulde være Militær, og ikke vender tilbage, for derved at undgaa at blive Militær, om dem kan man ikke sige, at de fører Kampen mod Militarismen — de vil ikke være Soldater og forlader stille Landet, uden noget Opgør med Myndighederne.

— Kun de, der nægter at være Soldater, og dermed erklærer det nuværende Samfund Krig — uanset hvor store personlige Ofre der skal bringes — er Antimilitarister.

Militærnægter.

Taktikspørgsmaal.

III.

Den revolutionære Aand.

Ungsocialismens Opgave som Propagandaorganisation kan karakteriseres i tre korte og sammenhængende Sætninger: at tvinge Folk til at tænke, tænke frit og saa vidt muligt handle efter de Resultater, som de har opnaaet.

Det er et stolt Program, hvis Konsekvenser maa blive en fri Menneskehed, fri for Autoritetstro og derigennem fri for saavel materielt som aandeligt Slaveri — som det vi nu lever i. Naturligvis søger Ungsocialismen eller Ungsocialisterne, der har naaet et bestemt fælles Resultat af deres Tænkning og Erfaringer, med deres Propaganda at lede Tankerne ind i en bestemt, men ikke afgrænset Retning. Vi kæmper for et frit kommunistisk Samfund, for den anarkistiske Kommunisme.

Vi kender Indvendingerne.

Alle de nye politiske Partier, som er dannede i de sidste Aar, er begyndt med at sige, at de naturligvis er Anarkister, men — og saa følger der en Udlægning fra 3 til 5 Spalter med „men“ som Udgangspunkt. Det samme har den sidste nye Sammenslutning af de parlamentariske Retninger præsteret. I „Arbejdet“ Nr. 3 findes en Artikel, hvor man forkynder, at man naturligvis ogsaa er anarkistisk anlagt — „men“.

Under saadanne Ræsonnementer kommer jeg altid til at tænke paa den trebenede Skomagerstol, som vist er udmærket for Skomagere, naar de har lært at sidde paa den — men, som er umulig for alle andre Mennesker. De nye Partier vil altsaa, at vi først og fremmest skal lære at sidde paa en trebenet Skomagerstol. Hvorfor? Ja, jeg kan ikke se noget andet Motiv end det, at Skomagerne har siddet paa en saadan Stol i mange Hundred Aar og derfor maa vi ogsaa lære det. At den tekniske Udvikling fører bort fra den Trebenede, erkender man, men — der findes altid nogen, som endnu holder paa den.

For at tale med klare Ord: De hævder Nødvendigheden af at agitere for en centralistisk Opfattelse, medens man paastaar at arbejde for et frit Samfund. Det er nemlig saadanne, at ethvert socialistisk Parti, i det mindste i de første 20 Aar af dets Virksomhed, maa være en Propagandasammenslutning, der ikke kan afgive praktiske Resultater i Samklang med Organisationen. Partiet maa agitere for en vis bestemt Opfattelse, saaledes at de Mennesker, der arbejder indenfor Organisationen, kan samles om en speciel Hovedlinie, som bliver Grundlaget i den samlede Anskuelse.

Hvad har det gamle socialdemokratiske Parti fra Begyndelsen til vore Dage været andet end et Agitationsparti, for bestemte Aktions- og Samfundsopfattelser. Fra disse er udgaaet Nødvendigheden af at Arbejderne erobrede den politiske Magt, hvilket vil sige, at Arbejderne indvalgte deres Repræsentanter i de kommunale og statslige Institutioners Administration. Denne Agitation har Tid efter anden indpodet den Mening hos Arbejderne, at det er Repræsentanterne det kommer an paa, Socialismen maa komme som en Følge af Arbejdernes Indflydelse paa den politiske Repræsentation, gennem deres Repræsentanter. Og en endnu mere naturlig Fortsættelse af dette Ræsonnement er at alt Initiativ fra Arbejdernes Side, som ikke gaar ud paa at forøge deres Repræsentation, bliver uvægerligt syltet; men ikke blot det, Arbejderne jublede da de parlamentariske Ledere bekæmpede disse Initiativer (de sidste Aar har givet et rigt Illustrationsmateriale som Bevis for dette.)

Men nu de nye Partier? Ja, deres Vej maa blive den samme, naar de slaar ind paa den samme indirekte Vej. Dersom de vil ind i Rigsdagen maa de lære Arbejderne, at deres nye Mænd er meget bedre end de gamle. (Et udmærket Eksempel paa, at man allerede er inde paa denne Vej, viser X i Artiklen „Politik“ i dette Nr.).

Med denne Fremgangsmaade opvækker man ingen revolutionær Aand.

Jeg har engang før skrevet, at Arbejderne maa betragte Socialdemokratiet, (ikke blot Bevægelsen, men ogsaa dets ledende Taktik og Samfundsopfattelse) paa samme Vis, som de betragter Statskirken. Og vi er paa god Vej dertil. Vi kan ikke heller notere noget større Resultat forend vi er naaet dertil. Men her stiller de nyteologiske socialdemokratiske eller venstresocialistiske Partier sig i Vejen. Ganske vist er de gaaet bort fra den gamle Organisation, men de fortsætter Agitationen i den gamle Retning, forskønnede med „Nyudgravninger“ hos Karl Marx).

Hvorledes man forøvrigt vil forene Vanden og Argumentationen i Karl Marx' materialistiske Historieopfattelse, der karakteriserer de politiske, religiøse og filosofiske Resultater som en Genspejling af den økonomiske Tilstand, med den Paastand man forfægter, at det er den politiske Magt, der skal erobres, er et teoretisk Spørgsmaal, der stiller de nye Partier i et underligt Lys. Det gamle Parti er naaet derhen gennem et praktisk Propagandaarbejde, og en afgjort og bestemt tagen Stilling fra Marxismen, som vi har paavist. De nye har, uden at se sig for, valgt det samme Udgangspunkt.

Den revolutionære Aand maa skabes ved bestemt at tage Afstand fra de bestaaende Organisationer. I visse Tilfælde kan det gøres individuelt, f. Eks. Kirken, Militarismen, Staten (ved at undlade at stemme og at betale Skat). I det hele maa man virke ved Agitation og Oplysning.

Dog, Agitation og Oplysning er ikke nok, siger en eller anden parlamentarisk Ulykkesfugl. Nej, det er ikke nok, ikke nok for Ungsocialismen. Men det er mere end nok for de socialistiske Partier, der vil gavne Arbejderklassen. Arbejderklassens Aktion til Nyskabning af det økonomiske Samfundsliv, maa ske igennem dens økonomiske Kamporganisationer og vil aldrig kunne foretages gennem dens Idésammenslutninger. Og hvorledes skulde vel ogsaa dette være muligt? Men saa vanemæssigt tænker endnu de kloge Venstresocialister og andre politiske Samfundsforbedrere, at de endnu ikke er kommet saa vidt, at de har gjort sig dette klart.

De socialistiske Oplysningsorganisationer (Parti, Forbund eller hvad de nu kalder sig) maa gennem deres Sammensætning begrænses til at blive Skabere af den revolutionære Aand hos Arbejderne, idet de fører Socialismens bærende Tanker ud til Arbejderne.

Man kan indvende, at det er en noget „underordnet“ Rolle, men det beror paa, hvorledes man ser paa det. For de nye „Marxister“ burde det være det eneste rigtige Ræsonnement. — Naar Venstresocialisterne og andre ikke slutter sig til nærværende Ræsonnement, saa kommer det af, at de ikke er revolutionære i socialistisk Mening, men fortsætter paa den gamle Vej, den der fører til politiske Omvæltninger, i Stedet for til social Nydannelse.

Man kan roligt henregne dem til den Type af Bevægelser, der tager de revolutionære Fraser med sig, ligesom Borgerne i Pariserkommunens Dage, men som i Realiteten ikke er mere revolutionære end den trebenede Skomagerstol.

Ungsocialist.

Andreas Fritzner.

Den 26. Jan. løsla[...] vor Kammerat fra [...] statssocialistiske For[...]gelsesanstalt

Den 12. November 1918 ud[...]
Aftenen, saa jeg Fritzner [...]
Gang. Vi havde ellers daglig[...]
ler rettere sagt „natlige“ K[...]
rencer om „Den røde Krig“, [...]
skulde ud som Julenumer, hvil[...]
vi var ifærd med at forberede. [...]
var den første Jul „Den røde Kr[...]
oplevede og den første Jul vi o[...]
vede med „Den røde Krig“, — [...]
te vi; men Fritzner opnaaede [...]
at opleve den Jul — i Friheden.

Dagen efter, d. 13. Nov. skulde
det store Møde paa Grønttorvet [...]
de Sted. Fritzner havde lovet at ta[...]
og vi vekslede nogle Ord om de[...]
Vi talte om, at det var dumt at [...]
antimilitaristiske Propaganda i [...]
sidste Aar ikke havde søgt at p[...]
virke de unge Kammerater i M[...]
dertrøjen og forsøgt at samle [...]
med Arbejderne, saaledes at [...]
ikke kunde anvende dem mo[...]
bejderne ved et saadant Møde [...]
det Dagen efter. — Saa skiltes
med den Aftale, at vi i Løbet [...]
Dagen i Morgen skulde ordne [...]
Del for Julenumret nødvendi[...]
Ting.

Fra denne Aften saa jeg [...]
Fritzner mere!

Men jeg har hørt meget om h[...]
Det har vel, tror jeg, alle „Den [...]
de Krig“s Læsere gjort, saa [...]
skal jeg ikke udbrede mig om [...]
er endnu for tidligt at skrive [...]
rie.

Der er dog en Del „Histor[...]
berette, siden Fritzner var [...]
os. Den ungsocialistiske Be[...]
se, i hvis Midte Fritzner st[...]
trængt fremad. „Den røde Kr[...]
har skabt sig et Navn og er[...]
mærket Plads i den socialist[...]
Presse herhjemme.

Dette kunde altsaa g[...]
Trods af, at du toges fra [...]

paa eet Omraade har vi savnet dig haardt og dybt. Den Ild, den Begejstring og ildnende Vilje, som du var i Besiddelse af og som smittede alle, har vi mærkbart savnet. Den Plads, du der fyldte, har staaet tom hele Tiden — dersom du anede, hvilken Glæde vi nu føler, at vi, der elsker Ungsocialismens Ideer højere end vort eget Liv, nu glædes vi, men vi led ved Tanken om, at din gode og muntre Enthusiasme skulde kues derinde, bagved de forbandede graa Fængselsmure.

Man har dog gjort alt for at holde dit Kampmod i Live. Naar man hører, at Præsten paa Vridsløselille ikke vilde besøge dig, fordi du havde været indblandet i Amalthea-Affæren — saa har man dergennem vist dig, at man ikke nærede noget Haab om din Forbedring.

Velkommen ud til Livet og Kampen, Ven og Kammerat! Herude venter et stort Arbejde, en stor Kreds af Venner og Kammerater, og i deres Midte finder du dem, som din Strid er blevet en Vej over Lidelse og Lykke — din Hustru og dine Børn. De har fulgt din Kamp i Haab og Smerte, Kampen i den sorte Pinselsindretning, Modellen til et statssocialistisk Samfund og nu er da den lange Venten slut. Lange Timer, Dage og Nætter, Uger og Maaneder — Aar! Nu er det forbi „for denne Gang“, som du selv skrev i et Brev, ja, vi ved det, Ven, vi véd, at din Kamp for den frie Socialisme, for den kommunistiske anarkistiske Idé, vil blive belønnet med endnu mere Fængselsstraf. —

Altsaa, vær hjertelig Velkommen ud til Friheden — „for denne Gang“, og ved, at bag denne Hilsen staar Tusinder af arbejdende Kammerater og Meningsfæller

Emil Manus.

Ungt Nytaarsraab.

Just nu jeg knytter min stærke Haand
imod alle — og raaber mit Varsko ud:
„Fri jer snart fra Trældommens Baand
kom til Livet og Friheden ud,
jeg har ikke Tid ej heller Ro
til at vente paa — „mon det gaar?“
Jeg vil splintre hvert Gammeltros Bo
[illegible] i Ungdommens Vaar

[illegible] mig kun ud,
de styrker kun Hadet hos mig,
thi for jeg spænder min frie Arm
og slaar jeres Gøglerværk itu
og [illegible] ramme jeres Stats og Kirkestæng
Ingen skal standse mig nu
Jeg vil [illegible] jeres Fangehul
Kvinder og Mænd,
og vise jer mit Frihedsbrud
Jeg vil vise jer Vejen i det gryende Aar
ud til Frihed, ud til Ungdommens Vaar.

C. [illegible]

Domela Nieuwenhuis.

Den 18. Novbr. døde i Hilversum, Holland, en af den internationale Socialismes ældste og mest kendte Personligheder: **Ferdinand Domela Nieuwenhuis**, f. 31. December 1846 i Amsterdam, Holland, af velstaaende Familie, studerede til Præst, men 32 Aar gl. brød han med Kirken, og holdt et med social Forstaaelse og Frihedsstræben gennemsyret Foredrag, hvor han gjorde op med den kristne Kirke og Tro.

Overklassemanden blev i Holland den første, der propaganderede for den internationale Socialismes Idé, der stillede Arbejderbevægelsen i Forbindelse med Internationale. **Han populariserede Marx's Skrifter, han trængte dybere ind i Socialismen og dens Historie,** om hvilken han paa et senere Stadium skrev en stor og kundskabsrig Bog.

Nieuwenhuis tog Initiativet til Dannelsen af den socialistiske Bevægelse i Holland, og stod i intim Forbindelse med alle de internationale socialdemokratiske Storheder. Han udgav omkring denne Tid et Ugeblad: „Ret for alle“, blev i 1886 dømt til et Aars Fængsel for Majestætsfornærmelse. Da han blev løsladt, indvalgtes han af Arbejderne i Rigsdagen 1888.

Nu begyndte Nieuwenhuis Brydning med den socialdemokratiske Retning. Ligesom Liebknecht den ældre i Tyskland stillede han sig skeptisk overfor Parlamentarismen som Middel i Arbejdernes Befrielseskamp. Det, der adskilte de to, var, at [illegible] Liebknecht [illegible] at Anarkisterne tog han i Indtægt for deres Propaganda, siger han om, (se Bebel: Mein Leben) [illegible] den Nieuwenhuis [illegible] mere og mere [illegible] Liebknecht den ældre blev derfor ogsaa en af de værste Bekæmpere af Nieuwenhuis. Efter den første Rigsdagsperiode brød N. fuldstændig med Parlamentarismen. Paa den internationale Kongres i Paris [illegible] Parlamentarismen, [illegible] Medlem af et Par-lament, og har set hele Komedien paa nært Hold.“

„Solidaritet“ har i en udførlig Kronik omtalt Nieuwenhuis Stilling paa de internationale Kongresser. Hans Standpunkt er blevet et Udtryk for hans Mistro mod de parlamentariske Institutioner. Han fordrede at Arbejderorganisationerne skulde tage den Stilling, at de Organisationer, der tilhørte Internationale, i Tilfælde af Krig, ved Generalstrejke skulde kunne forhindre Krigsmaskineriet i at anvende det nødvendige døde Materiel, gennem Vægring ved at give Møde, skulde kunde unddrage Militarismen det levende Materiel.

Men Socialdemokraterne i Tyskland — og naturligvis ogsaa i Skandinavien — blev hans ivrigste Modstandere — i fuld Overensstemmelse med deres senere Stilling til Verdenskrigen, — kan man sige.

Nieuwenhuis slap ikke Tanken om antimilitaristisk Aktion, og det er karakteristisk, at det Land, hvor den antimilitaristiske Aktion er længst fremme, er Holland, og hans Tidsskrift „De Vrije Socialist“, var otte fyldt med Navne paa unge Kammerater, der hellere gik i Fængsel end de vilde bære Morderttrøjen. Ogsaa hans Kampraab: „Ikke en Mand, ikke en Øre til Militarismen“, er gaaet Verden over, og efter dette førte han Propagandaen. 1904 stiftede han i Amsterdam en „International antimilitaristisk Forening“, og paa hans Initiativ afholdtes Aar 1904 og 1907 internationale antimilitaristiske Kongresser. Han viede sit Liv til Nedbrydelsen af Autoritetens og Voldets Magt over Menneskene og han har ærligt og initiativrigt kæmpet mod en af de værste Autoriteter og Voldsinstitutioner: Militarismen.

Resultatet af Nieuwenhuis' lange Livsarbejde er vor fælles Ejendom — maatte vi blot forvalte det godt.

Ligesom i Holland Arbejderorganisationer af alle Retninger hyldede vi, hans Meningsfæller, der har saa vi, hans Meningsfæller, der har saa meget at takke ham for, ære hans Minde ved et intensivt Arbejde for den kommunistiske Anarkisme, der her i Skandinavien repræsenteres af den ungsocialistiske Propagandaorganisation.

Ferdinand Domela Nieuwenhuis blev 73 Aar.

E. M.

Gnister.

Højesteret har i en hel Uge behandlet *„Syndikalistsager“*. *Marie Nielsen*, der i 1ste Instans var idømt 18 Maaneders *Forbedringshus*, fik sin Straf nedsat til 6 Maaneder. *Einar Madsen* maatte beholde de 9 Maaneder og *Georg Jensen, Johannes Nielsen* og *Frederiksen* hver 4 Maaneder. De Dømte er dømt, ikke fordi de er farlige for Samfundet — men for det kapitalistiske Samfund. Hvilken Straf skal da Politimagten og Højesteret have, som bevidst er farlige for Samfundet og det kapitalistiske Samfund.

Fængslet slipper — Fængslet tager. Den 3. Januar er vor Kammerat **Aage Jacobsen** fri, efter at han har aftjent 2 Aars Forbedringshus. Han dømtes som bekendt efter Børsdemonstrationen, fordi han havde advaret Politiet fra at blande sig i Arbejdernes Anliggender, idet han mente, at med den Stemning, som den Gang herskede blandt Arbejderne, vilde det blive værst for Politiet selv. Efter hvad der er os bekendt, har Jacobsen hele Tiden i Fængslet interesseret fulgt den revolutionære Bevægelses Udvikling og kun længtes efter selv at kunne tage Del i Kampen.

Vi haaber, at de to Aar af hans Ungdom, der er blevet ham berøvet, ikke vil have forbitret hans Optimisme og lyse Tro paa en bedre Tid og vi hilser ham hjertelig Velkommen tilbage til Kampen for den „nye Tid“.

2den Juledag forsvandt *„Solidaritet“s* Redaktør *Jens Storgaard* bag Fængslets Mure. Han skal afsone de 3 Maaneder, som han idømtes for forskellige Artikler i „Solidaritet“.

* * *

Du har vel læst: I. I. Ipsens prægtige Pjece: *Breve fra Utopister?* Hvis ikke saa *skynd dig, 1ste Oplag* er snart *udsolgt.*

* * *

Velkomstfesten for Andreas Fritzner **afholdes Fredag d. 30. Januar i Selskabslokalerne Jagtvej 113. Alle Revolutionære maa møde til denne Fest. Se iøvrigt Annoncen paa sidste Side.**

Aarsagen!

Bankkrack og revolutionære Strømninger.

Tyskland skal betale sin Gæld med Varer, (Penge (Guld) har det ikke) og bliver derved, og skal nødvendigvis blive, en endnu større Konkurrent paa Verdensmarkedet end før den Krig, der skabtes for at forøge dens Herredømme paa Handelens Omraade, og det Nederlag, der søgte for altid at ødelægge Tyskland som Konkurrent. Det skal blive en større Konkurrent for at kunne opfylde de Krav, som de sejrende Magter kræver opfyldt af det.

Da de andre Lande financielt set ogsaa ballancerer paa Fallittens Rand, og i en lang Aarrække ikke kan forvente, at Tyskland vil kunne agere Ballancestang, maa de allerede nu se sig om efter den Støtte, der skal forhindre dem i at styrte i Afgrunden.

Hvor finder de dette Støttepunkt? Penge? Nej, hvis Pengene kunde gøre det, vilde Spørgsmaalet muligvis kunde løses af Amerika. Kun en forøget Produktion kan redde baade de sejrende Ententemagter og de besejrede decentraliserede Centralmagter og de af begge Parter afhængige Smaastater. Men denne forøgede Produktion maa, hvis de nuværende økonomiske System skal bevares, optræde paa samme Grundlag som [illegible] Konkurrencens Grundlag.

Altsaa gælder det for England,

Frankrig, Amerika, Italien etc., som før 1914 følte sig generede af den tyske Handels anmassende Optræden ogsaa indenfor disse Landes egne fire Vægge, at benytte sig af Sejrherrens Magtstilling og forbedre deres handelspolitiske Status ved at udelukke Tyskland, Østrig, Ungarn, og ligeledes det eventuelle Produktionsoverskud i det bolschevikiske Rusland i at komme ind paa Handelsmarkedet. Dette er en uafviselig Nødvendighed, hvis ikke hele Bankverdenen skal styrte i Kaos. Men i samme Øjeblik dette sker, formaar Centralmagterne ikke at betale deres Gæld og Følgen af dette vil ogsaa blive et Krack, saa stort, at man endnu ikke siden Jesus drev Vekselererne ud af Templet, vil have set noget lignende.

Naar man nu samtidig erindrer, at Asien de sidste fem Aar har været henvist til at tilfredsstille sit eget Forbrug, og har kunnet gøre det, fordi der forefindes alt lige fra Guld til Salt, og dermed har faaet Øjnene op for Europas Undværlighed som Eksportør, saa vil man se, at Sagen stiller sig mere end uheldigt for Spekulationsproduktionen, og at den Regulator, der hidtil har været anerkendt som den eneste effektive: Bankinstitutionen, er kommen i en skrækkelig Uorden.

Som den opportune Politik afspejler de raadende økonomiske Interesser, saaledes kopierer disse igen de Udslag, den samfundsbærende Faktor, den egentlige Produktion udviser. Og netop nu for Tiden skærer de raadende økonomiske Interesser: Bankverdenen, et saa uhyggeligt Ansigt, at det løber enhver Bankmand koldt ned ad Ryggen ved Tanken om at „Ballonen“ kan eksplodere hvad Øjeblik det skal være. Og Aarsagen er ikke først og fremmest manglende Produktionsevne eller -vilje, der er tilstrækkeligt Raamateriale og ingen Mangel paa Arbejdskraft. Nej, Aarsagen til at ingen, end ikke den amerikanske Stat, kan afværge det sig nærmende Uvejr, ligger i Mangel paa Afsætning for den overskydende Produktion, en Afsætning, der er en Livsbetingelse for Spekulationsproduktionens fortsatte Eksistens. Her, og kun her, ligger den virkelige Grund til at det snart umoderne kapitalistiske System er ved at realisere Eventyret om Trolden, der aad sit eget Hoved.

Naar det af Revolutionære hævdes, at Arbejdermassernes voksende Krav om bedre Samfundskaar vil bevirke Samfundets Kapitulation, og det tilføjes, at disse Krav er uimodstaaelige, fordi de bunder i en voksende Forstaaelse af egen Værd og Samfundets uretfærdige Ordning af Produktionen, saa skyldes det Mangel paa Klarsyn, baade overfor den Styrke, de, der holder paa den nuværende Ordning eller Uorden, er i Besiddelse af, og den tilgivelige, men falske Forestilling om Grunden til Arbejdermassernes Krav. Enhver revolutionær Regerings farligste Kyklopmur, der spærrer Vejen, er ikke reaktionære Modtryk, ikke Militærdiktatur, ej heller Demokratiets demokratiske Vandgrødspolitik, men Arbejde, godt betalt Arbejde. Intet formaar at tøjle Masserne, som Tilladelsen til at indtage sin Plads i Trædemøllen.

Trædemøllen er ved at gaa istaa, dog ikke som Følge af Slavernes Vægring ved at levere Arbejdskraften, nej, det er en Maskinskade. „Møllen“, Produktionssystemet, er angrebet af Tidens Tand, Rusten har angrebet de ædlere Dele, Systemet gaar al Kødets Gang.

Fred. Em.

William Godwin

Literatur.

I. I. Ipsen: BREVE FRA UTOPISTER. Ungsoc. Forl. 1919. 39 S. 50 Øre.

Det er en Oplevelse at modtage et nyt Skrift fra Ipsen. Nu sender han os sine „Breve fra Utopister“, tiltalende af Ydre, fængslende formet og tankevækkende. Behøves der egentlig nogen Anmeldelse. Det fortælles, at den „rives bort“, som det hedder i Forlæggersproget. Det tror jeg gerne. Den, der kender Ipsen fra hans tidligere Pjecer og hans mange Artikler, griber med Begærlighed enhver Lejlighed til at være sammen med ham gennem en Bog.

„Breve fra Utopister“ skildrer et Menneske fra det Land Utopia, hvor man har virkeliggjort Menneskets Drøm om Frihed og Lykke, skildrer hvilke Genvordigheder et saadant Menneske gennemgaar under et Besøg i et civiliseret Land, hvor Staten træffer Bestemmelse om Ret og Uret, hvor Kapitalen „ordner“ Produktionen. Han fører — da han er kommen i Fængsel — Samtaler med en Fængselspræst og faar derigennem Anledning til at fremholde sit — og Ipsens — Syn paa Religionen.

Paa enkelte Punkter reagerer en medfødte Skepsis overfor Forfatterens Optimisme, saaledes naar han siger at Sandheden maa være sin egen Missionær. Hvis Ipsen dermed mener, at det er taabeligt at propagandere for det, man anser for Sandhed, saa er jeg ikke i Stand til at følge ham. Hvis vi alle blev indtryksmodtagende Filosofer, og ingen tog sig paa at organisere Øjeblikkets Sandhed, saa var der jo ingen „til at begaa Dumheder!“

Ipsen synes at misbillige, at Mennesker danner Foreninger paa alt muligt og derigennem udvisker Personligheder. Ipsen kender sikkert selv Glæde, det er for den, der i lang Tid ensomt har syslet med en Idé eller et Arbejde, at finde Mennesker, som stiller i nogenlunde samme Retning. Hvad er da naturligere end Sammenslutning og den dermed (som oftest) følgende Aktion udadtil. Selv Ipsen, gør jo dog Propaganda, end De nødig vil sammenlignes med en Missionær, der vil omvende alle andre til sin Tro uden et Øjeblik at tænke sig Muligheden af selv at skifte Tro.

Anarkismens Forkæmpere.

1.

Naar „Den røde Krig“ ønsker i en Række Artikler at give Billeder af Anarkismens ypperste Talsmænd og Forkæmpere, saa er det ikke dermed Meningen at bringe udtømmende, vurderende Afhandlinger. Dertil har vort Blad for lidt Plads. Hensigten er blot at samle en Del Skitser til Brug for dem, der kun kender af Navn Mænd som Godwin, Phroudhon, Stirner, Bakunin, Tolstoi, Krapotkin, Malatesta, Ferrer; eller Kvinder som Mary Wollstonecroft, Louise Michel, Emma Goldmann o. s. v. Tillige skulde disse Artikler tjene til Paamindelse for dem, der i den daglige Propaganda er tilbøjelige til at glemme, hvilke Erfaringer der er at hente i Kendskabet til Idéernes Fortid og til de Mennesker, der har gjort Anarkismens Opgaver til deres Livs Indhold og dermed vist os, hvad det er at leve for en Idé.

Anarkismens Historie kan tjene til Opbyggelse i dette Ords gode Betydning. Den Opgave at samle de mange fortræffelige Monografier, som findes, til en samlet historisk Fremstilling, hvor Mennesker og Begivenheder bringes i det rette Forhold, den Opgave venter endnu paa sin Mand.

Indtil videre nøjes vi med Monografierne. For at understrege disse Skitsers introduktionsmæssige Karakter, vil hver Artikel blive forsynet med Litteraturhenvisninger. Disse Noter vil bl. a. vise, i hvor høj Grad vi paa Dansk mangler Litteratur om Anarkismen og dens Historie.

I. William Godwin.

Hvem her i Landet kender William Godwin? Sikkert kun meget faa. Og det er ikke underligt, eftersom han (saa vidt vides) overhovedet aldrig er behandlet i den danske Litteratur. Det for danske Læsere lettest tilgængelige Skrift om Godwin er Alb. Jensens Brochure: William Godwin. Anarkismens förste vetenskaplige teoretiker och apostel.

Godwin er den første Skribent, der omhyggelig har vejet Staten og Ejendomsretten paa de menneskelige Frihedsidealers Vægt. Godwin arbejdede med sine radikale politiske Idéer paa en Tid, da Europa skælvede for den franske Revolution. Han var begejstret Tilhænger af Revolutionen, men han kunde paa den anden Side ikke tro, at noget godt kunde komme til Verden med Vold og Brutalitet som Fødselshjælperske. Godwin tilhørte en Kreds af radikale Rationalister og Individualister, en Kreds, hvis Medlemmer alle ønskede at se Statens Funktioner reducerede til Fordel for den individuelle Frihed. Som et Udtryk for denne Kreds' Anskuelser staar Benthams kendte Ord: „Undersaatternes Pligt til Lydighed gaar ikke længere end deres egen Interesse, eftersom Nyttens Princip *ikke* skyldes nogen højere Grund, men selv udgør den eneste og fuldt tilstrækkelige Grund til enhver Handling.“

Medens Flertallet af de engelske Rationalister med Bentham sætter Nytteprincippet i Højsædet, danner *Retfærdighedens Idé* Udgangspunktet for Godwins Kritik af Staten og Samfundet. Forskellen er sikkert ikke saa stor, som det kunde lyde, idet Godwins Retfærdighedsbegreb ingenlunde er spekulativt bestemt. Godwin indrømmer ste, at Retfærdigheden ikke kan defineres filosofisk; men han hævder samtidig, at konkret kunde man finde en social Retfærdighed, naar vi siger, at *Retfærdigheden er Grundlag for vore Handlinger, der i enhver Henseende fører til den størst mulige Lykke for Samfundet som Helhed.*

Godwin forveksler ikke Retfær-

Den, der har skrevet „Breve fra Utopister“ er en belæst Mand, begavet med en rig og sympatisk Fantasi og en Fremstillingsevne, som mangen Skribent af Faget vil misunde ham.

Vi Ungsocialister er taknemlige for det Arbejde, Ipsen gør, og ønsker, at han endnu i mange Aar vil kunne udsende Skrifter til Glæde for dem, der længes efter Utopia.

J. Clarens.

Sangen om Stormfuglen

Af *Maxim Gorki.*

Over Havets graa Taage driver Vinden Skyerne sammen. Mellem Skyer og Hav gennemskærer Stormfuglen som et sort Lyn Luften. Snart strejfer den Bølgerne med Vingerne og snart farer den som en Pil til Skyerne; tydeligt skriger den af Glæde, naar den naar Skyerne.

Paa dette Skrig fornemmer man dens Længsel efter Storm! Dens Kraft, dens Misfornøjelse, Lidenskabens Flamme og dens Sejrsbevidsthed høres i dette Skrig.

Maagerne stønner før Stormen. — stønnende flagrer de over Havet og vil gemme deres Hoved i Bølgerne.

Ternerne stønner ogsaa — den Tiltrækning, Kampen for Livet er, forstaar de ikke — de frygter den frygtelige Torden.

De dumme Pingviner gemmer deres fede Kroppe i Klipperne ...

Men den stolte Stormfugl svinger sig kølig og fri over det skummende Hav!

Stadig dybere og dybere synker de mørke Skyer over Havet og de syngende Bølger, og stadig nærmere og nærmere kommer den vilde Torden.

Tordenen buldrer. Vildt og skummende stormer Bølgerne og brydes med Vinden. I et fast Favntag bliver de grebne og slængede imod Klipperne, hvor det grønne Vand bliver til Skum og Sprøjt.

Stormfuglen glider skrigende lynsnart gennem Luften. Lig et sort Lyn, gennemskærer den pil snart Skyerne og strejfer med Vingerne det hvide Skum fra Bølgerne.

Som en Dæmon, en sort, stolt Stormens Dæmon, svæver den omkring og synger og skriger. Over Skyerne ler den og græder af Glæde.

Stormen hyler ... Tordenen buldrer ... Som blaa Flammer farer Skyerne hen over det bundløse Hav. Havet opsamler Lynets Pile og tilintetgør dem i det ugrundelige Dyb. Som Ildslanger sænker Genskinnet af Lynet sig i Havet og borer sig dybere og dybere ind, til det er forsvundet.

Stormvinden tager til!

Stormfuglen iler stolt gennem Luften, gennemskærer Lynet og svæver over det brølende Hav. En Sejrens Profet er den og den skriger:

„Stadig vildere raser Stormen! — Det er Stormen, der befrier!“

Du Frihedsmand.

Du Frihedsmand giv aldrig tabt,
engang vi til Maalet naar,
har Tyranni og Dumhed skabt
for Friheden trange Kaar.
saa tab aldrig Modet,
lad Haabet ildne Blodet,
endnu fylkes der en Ungdom
om Frihedens røde Flag.

Er Haanden vor end ru og haard
og kroget af Slid vor Ryg,
om vi endnu i Trældom gaar
tungt bøjet af Tidens Tryk,
vi sadig frem os strider
mod nye bedre Tider,
hvor Ryggen atter rankes
og blikket bliver stolt og frit.

Og sidder vi bag Fængslets Mur,
er lukket i Laas vor Dør,
vor Tanke sidder ej i Bur,
den breder sig som før.
Den breder sig trods Fængsler,
trods Gitterværk og Stængsler,
den vække skal til Handling
den sløvede Oprørshær.

Om vi endnu bli'r kaldt de smaa,
og ler man end af vor Sag,
og er endnu vi kun saa faa,
og mærkes ej ret vort Slag,
saa ser vi dog det gærer
og stadig frem det bærer,
trods Vintrens tætte Mørke,
der kommer dog en Vaar engang.

Saa lad vor Sang da lyde kækt,
til Vejrs med det røde Flag,
det vajer for den nye Slægt,
som vover at slaa et Slag
for Tidens nye Tanker,
som bryder gamle Skranker
og fører frem til Frihed
den trælbundne Slægt paa Jord.

Andreas Fritzner.

Veje til Maalet.

(Fortsat fra November-Numret.)

Paa nuværende Tidspunkt at komme derhen gennem et væbnet Oprør er utænkeligt med det Menneskemateriel, der nu lever, behersket som det er af borgerlig Opdragelse og ældgamle Fordomme, derpaa giver de sidste Tiders Begivenheder tydelige Beviser. Og Historien lærer os, at Overgangen fra en Samfundsorden til en anden, ikke sker paa en Dag gennem en pludselig Revolution, den væbnede blodige Revolution er kun det spontane Udtryk for indre Gæringer, som Samfundet i en længere Række af Aar har gennemgaaet.

Derfor kan et væbnet Oprør, som fejer de gamle Magthavere tilside, ikke bringe os et Skridt nærmere Socialismen, hvis der ikke i Forvejen er foregaaet en gennemgribende økonomisk Udvikling, som naturnødvendigt har tvunget Menneskenes aandelige Udvikling ind i nye Baner. Denne Udvikling, økonomisk og aandelig, kan da føre hen til en virkelig Revolte, der fejer det gamle System tilside og bringer os ind i en ny social Orden.

Men for at naa vort Ideal maa vi fra idag rette alle vore Bestræbelser for at bringe Udviklingen hen mod dette Ideal; vi maa praktisere de Principper vi ønsker at lægge til Grund for det ny Samfund i vort daglige Liv i videst Omfang.

Dette er ikke blevet gjort. Naar Arbejderne har gjort Tilløb til selv at overtage en Del af Produktionen i Form af Produktionsforeninger og kooperative Foretagender.

digheden med de „Rettigheder“, samfundet „indrømmer“ sine Medlemmer. Disse opnaas nemlig kun ved Fornægtelse af andre Rettigheder.

Idet Godwin gaar ud fra, at Samfundet maa bygge paa gensidig Tillid og ikke paa Autoritet, forkaster han Statens Straffesystem. Statens Handlemaade overfor den, der har begaaet Handlinger, der strider mod de almindelige Vedtægter, fører aldrig til andet end Lidelser for den straffede. Ligesaa sikkert som Tillid udvikler et Menneskes sociale Anlæg, ligesaa sikkert fordærves den dømte af Straffen.

Det falder ingen Mennesker ind, at Regeringssystemets Nødvendighed trænger til et Bevis. Regering har altid eksisteret, ergo maa den til alle Tider være naturlig. Men Godwin havde Mod til offentligt at paavise, at Regeringen er Udviklingens Fjende.

Godwins Kritik af Lovene er overordentlig interessant, navnlig naar den bedømmes paa Baggrund af den Tid, i hvilken den fremkom. Enhver Sag, siger han, kræver egentlig sin egen Lov, thi to Menneskers Handlinger er aldrig hinanden fuldkommen lig mindst af alt i Motiver. Men hvorledes skal Lovene kunne forudse alting. Loven skærer derfor alle over én Kam, i Stedet for at udrede Forskellen.

Følgende er karakteristisk: „Det sande Princip, som burde træde i Stedet for Loven, er Fornuften ... Vi kalder ofte Lovene vore Fædres Visdom. En mærkelig Beskyldning. De er snarere diklerede af deres Lidelser, Frygt, Misundelse, Havesyge og et Magtbegær, som ingen Grænser kender. Er vi ikke stadig nødte til at revidere den saakaldte Visdom fra vore Fædre og give den nye Former, forbedre den ved at befri dem for deres Vankundighed og fordømme deres Utaalsomhed?

Men dersom vi kunde finde Mænd iblandt os hvis Visdom gaar imod Lovene, saa kunde det Argument næppe opretholdes længere, at de Sandheder, som de har at meddele Verden, vilde blive til større Skade, dersom ingen Autoritet vaagede over dem, end de Sandheder, under hvilke de bor' tager Grunden.“

Godwin gennemgaar Ejendomsbegrebets Historie og naar til Resultater, der vel ikke forekommer den moderne Anarkist mærkelige, men som paa Godwins Tid forudsætter højt udviklet Intelligens og Dristighed. Han ser Krigenes Aarsag i Ejendomsforholdene og udtrykker sig derom bl. a. paa følgende Maade: „Det er Ejendommen, der sammensmelter Mennesker til en fælles Masse og forvandler dem til en brutal Krigsmaskine. Saa længe denne Kilde til Misundnelse og Korruption bestaar, saa længe er det taabeligt tale om den universelle Fred.“

I Forbindelse med Ejendomsproblemet omtaler Godwin ogsaa Ægteskabet og Kvindens Stilling og hans Udtalelser paa dette Punkt har saa meget større Interesse, som han i sit Samliv med Mary Wollstonecroft selv viste, hvad han forstod ved Samlivet mellem Mand og Kvinde: „Saa længe jeg stræber efter at besidde en Kvinde udelukkende for mig selv og samtidig forbyder min Næste at vise hende sine maaske overlegne Egenskaber og derigennem opnaa det samme Resultat, gør jeg mig skyldig i en af de afskyeligste Monopoliseringer. Ægteskabsinstitutionen er et Bedrageriets System. Ægteskabet er en Lov og den værste af alle Love.“

Som vi ser, har Godwin taget alle de Problemer op, som beskæftiger Nutidens Anarkister. Dog med én Undtagelse: det repræsentative System. Men man maa huske, at Parlamentarismens Epoke først begyndte paa Godwins Tid, og at han i sit Værk kun faa Steder beskæftiger sig med Midler og taktiske Spørgsmaal.

Alle Godwins Tanker om Samfundet findes samlede i hans store Værk: „En Undersøgelse af politisk Retfærdigheds Indflydelse paa den almindelige Dyd og Lykke“, en Bog i 3 Bind, som udkom i London 1791. Godwin var den Gang 35 Aar gammel og havde en Del Oplevelser bag sig. Men om hans Liv bliver det for vidtløftigt at fortælle her. Den, som vil stifte nærmere Bekendtskab med Godwin og hans Samtid henvises til følgende Skrifter:

Alb. Jensen: William Godwin, Anarkismens første vetenskaplige Teoretiker och apostel. Sth. 1910. 40 Sider.

Pierre Ramus: William Godwin, der Theoretiker des kommunistischen Anarchismus. Spa 1907. 85 Sider.

K. Paul: William Godwin, his friend and contemporaries. B. 1—2. Lond. 1876.

Se ogsaa: *Kropotkin:* Staten och modern vetenskap.

C. T.

har disse altid været baserede paa rent kapitalistiske Principper. Man har ladet dem, der satte Penge i Foretagendet faa hele Udbyttet, i Stedet for at Udbyttet kun skulde tilfalde dem, som arbejdede. Eneste Forskel blev: i Stedet for en stor Udbytter, blev der mange smaa.

Udviklingen hen mod nye Tilstande drives ikke af en enkelt, men af Tusinde samvirkende Faktorer. Hvis man derfor byggede de kooperative Foretagender op efter virkelig socialistiske Principper, saaledes at kun de, der arbejdede med i Foretagendet, fik Del i Udbyttet og alle nutiltrædende fik samme Ret uanset hvor meget de kunde skyde ind, kunde ogsaa Kooperationen blive en mægtig Faktor til en økonomisk Omdannelse af Samfundet, som fuldt ud vilde harmonere med Syndikalismens Kamp om Medbestemmelsesret i Produktionen.

A. Vante.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark

Redigeret af en Komité.

Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.

Ekspedition:
Vesselsgade 7. St., København N.

Ansvarlig overfor Presseloven:
Gundorf Møller.

Nationaltrykkeriet, København.